

Arrest

nr. 85 166 van 25 juli 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 23 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 maart 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIENI, die *loco* advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 oktober 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 maart 2011 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag van de verzoekende partijen onontvankelijk te verklaren. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 — 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 14.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het mode) van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hun bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen de verzoekende partijen de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 1 A van de Conventie van Genève, de zorgvuldigheidsplicht, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij nalaat onderzoek te doen naar de reële feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich tegenwoordig bevinden, en pas daarna een beslissing te nemen. Dit houdt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in.

De verzoekende partijen betogen verder dat de motivering van de bestreden beslissing vrij stereotiep is. De bestreden beslissing werd onvoldoende gemotiveerd. De verzoekende partijen verwijzen naar de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zij stellen dat zij op 30 augustus 2011, 11 oktober 2011, en 12 januari 2012 drie standaard medische getuigschriften die de ziekte, de ernst van graad, en de noodzakelijk geachte behandeling vermelden. Het is mogelijk uit het certificaat af te leiden dat de aandoening waaraan mijnheer Z.V. lijdt zeer ernstig is gezien zijn gezondheidstoestand zeker zal verergeren bij een stopzetten van de behandeling. Deze behandeling is trouwens voor onbepaalde duur voorzien. Patiënten met een PTSS, zoals de heer Z., hebben suïcidale gedachten of plegen zelfs zelfmoord. Het medisch certificaat was nauwkeurig genoeg om te beseffen dat de ziekte een zeker reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij inhoudt. De aanvraag 9ter was bovendien vergezeld van een standaard medisch getuigschrift. Er is dus klaarblijkelijk een vergissing

gebeurd door de verwerende partij, die schijnbaar de documenten die haar voorgelegd werden niet correct heeft nagekeken. In de bestreden beslissing wordt niet geargumenteed over de medische elementen, en zij houdt geen rekening met de bijzondere situatie van de verzoekende partij, die aangepaste zorgen vereist. Ook het certificaat dat mevrouw heeft voorgelegd geeft duidelijk de pathologie aan waaraan zij lijdt, de graad van de ernst, en de aangepaste behandeling. De verzoekende partijen verwijzen naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en stellen dat hieruit blijkt dat het geven van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van een vreemdeling wiens aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, zonder dat de ingeroepen medische elementen werden onderzocht, artikel 3 EVRM schendt wanneer nergens uit de motivering blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris onderzocht heeft of de ziekte een reëel risico met zich meebrengt op een onmenselijke of vernederende behandeling in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De verzoekende partijen maken op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom zij artikel 1 A van de Conventie van Genève geschonden achten. Dit onderdeel is niet ontvankelijk.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen betogen, geen enkel motief bevat waarin de verwerende partij zou stellen dat zij niet het gestandaardiseerd medisch getuigschrift zouden neergelegd hebben. Het onderdeel van het enig middel waar de verzoekende partijen op dit punt van de bestreden beslissing kritiek hebben is dus niet ontvankelijk.

Verder beperken de verzoekende partijen zich ertoe te stellen dat de ziekte waaraan de heer Z.V. lijdt wel degelijk zeer ernstig is en dat het medisch certificaat nauwkeurig genoeg was om te beseffen dat de ziekte een zeker reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit van de verzoekende partij inhoudt. De verzoekende partijen stellen dat in de bestreden beslissing niet wordt geargumenteed omtrent de medische elementen, maar zij schijnen te vergeten dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar het verslag van de ambtenaar-geneesheer, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

De ambtenaar-geneesheer stelt in zijn advies, dat de verzoekende partijen overigens zelf bij hun verzoekschrift voegen, als volgt:

"... Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, geleverd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte ... De in het medisch attest beschreven symptomen en klachten houden geen directe bedreiging in voor het leven van betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek. Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel ..."

In het arrest nr. 207.380 van 15 september 2010 motiveert de Raad van State: *"Dat hierbij evenwel moet worden opgemerkt dat, wanneer een verblijfsaanvraag op basis van art. 9ter Vr. W. ongegrond wordt verklaard, dit veelal precies zal zijn omwille van het feit dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies tot een andere conclusie komt dan hetgeen de aanvrager trachtte te staven aan de hand van de neergelegde medische attesten; dat een motivering die enkel steunt op de vaststelling dat het advies van de ambtenaar-geneesheer strijdig is met de neergelegde medische attesten aldus van toepassing kan zijn op een onbepaald aantal gevallen; dat aldus niet duidelijk is waarom in het voorliggende geval de rechter in vreemdelingenzaken oordeelde dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is, te meer nu uit het bestreden arrest blijkt dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies rekening heeft gehouden*

met het neergelegde attest en dit punt voor punt heeft betrokken in zijn advies; dat het bestreden arrest derhalve onvoldoende gemotiveerd is”.

Uit voornoemde rechtspraak van de Raad van State blijkt dus dat, wanneer de ambtenaar-geneesheer alle elementen van het voorgelegde standaard medisch getuigschrift in zijn advies heeft meegenomen, het loutere verschil van mening van beide artsen geen grond kan zijn voor vernietiging omdat dit anders in een onbepaald aantal gevallen het geval zou kunnen zijn. Om de vernietiging van de bestreden beslissing te bekomen moet de verzoekende partij dus ofwel aantonen dat de ambtenaar-geneesheer geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het voorgelegde medisch getuigschrift, ofwel met andere elementen dan het voorgelegde standaard medisch getuigschrift, aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partijen maken in hun verzoekschrift niet aannemelijk dat de verwerende partij in het geheel geen rekening zou gehouden hebben met bepaalde elementen die weergegeven zijn in de neergelegde medische attesten.

Uit voorgaande blijkt dat de ambtenaar-geneesheer wel degelijk de medische elementen heeft beoordeeld, zodat de verzoekende partijen met hun betoog de schending van artikel 3 EVRM ook niet aannemelijk maken.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS, nr. 105.233 van 27 maart 2002; RvS, nr. 105.262 van 28 maart 2002; RvS, nr. 104.674 van 14 maart 2002; RvS, nr. 120.961 van 25 juni 2003; RvS, nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partijen maken met hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend. De verzoekende partijen brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken.

Verder betwisten de verzoekende partijen het enige motief van het bevel om het grondgebied te verlaten in het geheel niet, namelijk: “De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980)”. Dit motief blijft dus staan.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MILOJKOWIC